

ΤΟΥ **Δημήτρη Γρηγορόπουλου**

Το προσχέδιο του προγράμματος της Λαϊκής Ενότητας εν όψει της πρώτης συνδιάσκεψής της επιβεβαιώνει το χαρακτήρα της ως σοσιαλρεφορμιστικής δύναμης, που κινείται στα πλαίσια ενός νεοκεϊνσιανού σχεδίου και στη λογική της κοινοβουλευτικής - κυβερνητικής διαχείρισης, χωρίς πραγματική ρήξη και ανατροπή του συστήματος.

Δεν αμφισβητεί κανείς την πολιτική ειλικρίνεια ούτε την ηθική αξία των διακηρύξεων της ΛΑΕ σε εποχή ενίσχυσης της κυριαρχίας του νεοφιλελευθερισμού στη χώρα μας με την προσχώρηση και του ΣΥΡΙΖΑ σ' αυτήν την πολιτική, ούτε τις αγωνιστικές διαθέσεις της.

Θετικό είναι και το γεγονός ότι ορισμένες θέσεις παρουσιάζονται βελτιωμένες, όπως η ρητή, μετά από ταλαντεύσεις, αναφορά στην έξοδο απ' το ευρώ, η οριακή και προσχηματική όμως αναφορά στη δυνατότητα εξόδου απ' την ΕΕ, αν και η θέση αυτή παραμένει η αχίλλειος πτέρνα του πολιτικού προγράμματος της ΛΑΕ.

Το πρόβλημα με την ΛΑΕ είναι ότι δεν εννοεί να «αποσυριζοποιηθεί». Υιοθετεί το πρόγραμμα του συνεδρίου του ΣΥΡΙΖΑ του 2013, προσθέτοντας το πρόσημο της αριστερής συνέπειας. Όμως το κύριο αίτιο της νεοφιλελεύθερης μετάλλαξης του ΣΥΡΙΖΑ δεν υπήρξε η προδοσία των αριστερών ιδεών, εξαιρουμένης της οπορτουνιστικής ηγεσίας του, αλλά η ρεφορμιστική πολιτική του, η οποία αδυνατεί να οδηγήσει σε μίαν εναλλακτική κοινωνία, χωρίς την επαναστατική τομή. Στα πλαίσια του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και μάλιστα εν μέσω της δομικής κρίσης του 2007-8, αδυνατεί και ένα στοιχειώδες πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων, όπως της Θεσσαλονίκης, να υλοποιήσει.

Τα ρεφορμιστικά κόμματα παρακάμπτοντας βουλευσιαρχικά το ζήτημα της εξουσίας με τετριμμένα σοφίσματα, φύλλα συκής του συμβιβασμού, όπως η θέση της ΛΑΕ ότι «επανάσταση δεν είναι ένας σύντομος παροξυσμός βίας», όχι μόνον αποκλείουν τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό στον οποίο ομνύουν, αλλά και την πραγματοποίηση ουσιαστών φιλολαϊκών μεταρρυθμίσεων, που απαιτούν, ιδιαίτερα στις σύγχρονες ταξικές συνθήκες, σκληρή αναμέτρηση.

Αναφέρουμε από το πρόγραμμα της ΛΑΕ χαρακτηριστικές περιπτώσεις: Η απροθυμία σύγκρουσης με το σύστημα εκδηλώνεται πρώτιστα στην άρνηση εξόδου απ' την ΕΕ. Άρα, η ηγεσία της ΛΑΕ θεωρεί ότι είναι δυνατές οι προωθημένες μεταρρυθμίσεις που προτείνει στα πλαίσια της ΕΕ, μέχρι η ΕΕ να προβάλει βέτο σ' αυτό το πρόγραμμα! Είναι όμως ακραία αυταπάτη και αναπόφευκτα θα οδηγήσει στην αποτυχία ή το συμβιβασμό η αντίληψη ότι για ένα απροσδιόριστο διάστημα η υπεραντιδραστική ΕΕ θα ανεχτεί την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού προγράμματος!

Επιπλέον, η ΛΑΕ επιμένει στον αριστερό κυβερνητισμό, που ηττάται όμως στρατηγικά αλλά και τακτικά, όταν δεν εδράζεται στο κοινωνικοπολιτικό κίνημα - υποκείμενο της ανατροπής. Θετικό στοιχείο αποτελεί η αναγνώριση της ΛΑΕ ότι «η ανάδειξη μιας κυβέρνησης της μαχόμενης Αριστεράς θα στηρίζεται σε μια μεγάλη άνοδο της λαϊκής κινητοποίησης». Και στο σχήμα αυτό όμως ο καθοριστικός ρόλος αποδίδεται στην κυβέρνηση, ενώ το κίνημα εκλαμβάνεται ως συμπληρωματική δύναμη.

Με την ίδια λογική, η ΛΑΕ ενώ αναγνωρίζει ότι «η κατάκτηση της κυβερνητικής εξουσίας είναι ένας μόνο

κρίκος στη διαδικασία κατάκτησης της πολιτικής εξουσίας», την ολοκλήρωση της κατάκτησης της εξουσίας δεν αναθέτει στο επαναστατικό κοινωνικοπολιτικό κίνημα, αλλά στους θεσμούς του συστήματος που θα «αποδομούν τον υπάρχοντα κρατικό μηχανισμό».

Η αντιφατικότητα των θέσεων της ΛΑΕ, που σε τελευταία ανάλυση καταλήγει στην ηγεμονία συστημικών θέσεων, είναι προφανέστερη στον προφορικό λόγο και στην προπαγάνδα. Στη συνέντευξη του Π. Λαφαζάνη για τις προγραμματικές θέσεις της ΛΑΕ (Ίσκρα, 12/5), με μια πρώτη σταχυολόγηση, παρατηρείται ότι: Κυριαρχεί η θέση της εξόδου από την Ευρωζώνη, ενώ εξοβελίζεται η οριστική περίπτωση εξόδου απ' την ΕΕ, επιβεβαιώνοντας τον προσχηματικό χαρακτήρα της.

Επίσης, η αναφορά στην ανατροπή των μνημονίων υπερτερεί σαφώς έναντι του μεταβατικού προγράμματος, χωρίς να αρθρώνεται η σχέση τους (συμπερίληψη της αντιμνημονιακής πολιτικής στο ευρύτερο και βαθύτερο μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα). Η ρηχότητα και η γενικότητα του αντιμνημονιακού λόγου ανοίγει το δρόμο για πολιτική συνεργασία με «αντιμνημονιακές - δημοκρατικές - πατριωτικές δυνάμεις», χωρίς ταξικό προσδιορισμό, παράλειψη που δεν αποκλείει τη συνεργασία με αστικές δυνάμεις.

Με την αποκαλυπτικότητα του προφορικού λόγου ο Π. Λαφαζάνης στη συνέντευξη στην Ίσκρα υπερθεματίζοντας για το μέτωπο αντιμνημονιακών, δημοκρατικών, πατριωτικών δυνάμεων τόνισε ότι «Δεν εξαιρούμε κανένα. Θέλουμε διάλογο με όλους, κοινή δράση με όλους»...

Πηγή: **ΠΡΙΝ**